

ПРОФЕСИОНАЛНО НАПРАВЛЕНИЕ

Социални дейности

Камелия ИВАНОВА

Председател на Общинския съвет по наркотични вещества, гр. Кюстендил
Бакалавър „Социални дейности“
Магистър „Психосоциална рехабилитация“

Камелия Иванова завършва Езикова гимназия „Д-р Петър Берон“ с профил „Чужди езици“ в родния Кюстендил. Оформя се като човек отворен към света, любопитен, любознателен, решителен и мотивиран да се развива постоянно. Избира да изучава немски и английски език, които преподава през първата година след дипломирането си. Интуицията ѝ подсказва, че учителската професия не е попрището за изява на личността ѝ. Несигурна в професионалния път, по който трябва да поеме, Камелия решава да опознае по-добре себе си и се отдава на четене и проучване на различни възможности за реализация. Изпитва удовлетворение, когато дава надежда и помага на хората около себе си, за да подобрят благосъстоянието си. Откритието, което прави за себе си, я насочва към специалности, изучаващи човешката природа и взаимоотношения, социалното и здравно развитие на личността. Решава да се потопи в сферата на социалните дейности, която чувства близо до сърцето си и която поради широкоспектърния характер дава възможност за реализация в различна среда. Избира да се обучава задочно, защото в този период от живота си влиза в нова житейска роля – да бъде майка. Съчетаването на лекции, изпити, пътувания, с новите отговорности по отглеждането на детето я изправят пред поредното изпитание, което преодолява благодарение на мотивацията, принципите и амбициите си.

През 2005 година се дипломира като бакалавър в специалност „Социални дейности“. Споделя, че: **„Когато човек силно желае да осъществи възжеланията си, има и начин. За мен е важно да се развивам професионално в областта, в която се обучавам.“**

Камелия продължава разсъжденията си, че човек трябва да учи това, което сърцето му подсказва, да се развива професионално в това, което най-много харесва. Смята, че няма нищо неестествено в това да смениш професията и да се преквалифицираш. **„По-смуцаващо е да работиш и учиш нещо, което със сигурност не харесваш и не ти приляга ... Просто защото така трябва“**. След дълго отлагане завършва магистърска програма по „Психосоциална рехабилитация“, отново в Югозападния университет „Неофит Рилски“.

В стремежа да повиши квалификацията си и да бъде успешна в работата, преминава редица обучения и семинари:

- „Позитивни подходи за работа с деца в риск” – 2010 г.
- „Методология за идентифициране на деца – потенциални жертви на трафик” – 2010 г.
- „Въведение в кратките интервенции” – 2011 г.
- „Позитивни подходи и физическа намеса за подкрепа на деца с емоционални и поведенчески затруднения” – 2011 г.
- „Кратки интервенции и ресурси на семейството при справяне със злоупотребата на психоактивни вещества” – 2012 г.
- „Обществени отговори по намаляване на търсенето на наркотици: състояние и практически насоки” – 2015 г.
- „Модерни подходи за превенция на наркотици” – 2018 г.
- „Работа с деца и младежи в областта на зависимостите” – 2019 г.
- „Работа с медии” – 2019 г.
- „Насоки за работа с младежи, злоупотребяващи с психоактивни вещества” – 2021 г.
- „Диагностициране на личностови разстройства” – 2022 г.

От 2020 г. Камелия е председател на Общинския съвет по наркотични вещества (ОбСНВ), гр. Кюстендил, а преди това работи като специалист в Превантивно-информационен център по наркотични вещества към Община Кюстендил. Същността на работата ѝ е превенция на употребата на психоактивни вещества, популяризира и възпитава здравословен начин на живот, комуникация и диалог между поколенията, относно наркотиците. В тази сфера няма възрастова граница и често ѝ се налага да работи, както с младежи така и с родители, учители, педагогически съветници, психолози, членове на ОбСНВ и да координира дейностите на различните институции.

„Това, което най-много ме зарежда и харесвам в работата си са младите хора. Опитвам се да бъда полезна в разговорите и дебатите с тях, да ги информирам, относно опасностите, които ги дебнат и да ги предпазя от неразумни действия и реакции. Уча ги да правят правилен избор в живота си чрез придобитите знания и опит.“ – споделя Камелия. Съдбата и личният избор я връщат отново към работата с подрастващи и младежи, макар и не като учител, за които се раздава, но и *„...винаги има какво да научи от тях“*.

Предизвикателствата в работата ѝ произлизат и от това, че е немислимо и трудно изпълнимо да накараш някого да признае, че има проблем с наркотиците и да го убедиш да започне да се лекува. Проблемът със зависимостите не е приоритет за обществото и темата често се пренебрегва. Разчита се на доброволчески организации да свършат работата на съответните институции, защото българската държава не е осигурила социални услуги за зависими. Парадоксът е в това, че институциите в диалог, консенсус и постоянство трябва да участват в решаването на проблемите, включвайки близки, роднини, родители, приятели и учители. В борбата със зависимостите не трябва да се търси проблема и причината за употребата на каквото и да било психоактивно вещество, защото всеки има своята причина за започване, *„... трябва да се съсредоточим в това, да помагаме. Да намерим правилния път и начин за решаване и справяне с проблема. Всеки случай от практиката ми е индивидуален, своеобразен, специфичен, особен, деликатен и няма точно правило, по което да се работи.“*

Трудностите в ежедневноата работа на Камелия произтичат и от формализма в административната дейност – кореспонденция, документация, които съпътстват решаването на всеки проблем. Тази бумащина отнема повече време, отколкото срещите и разговорите с лицата, отговорни за решаване на казуса. **„А понякога трябва да се реагира мигновено.“** Ето защо бързината, с която ще се задвижи бюрократичната система е от решаващо значение.

Друга трудност, за която споделя Камелия, е лечението на младежи под 18 години.

„Единственото, което успешно се развива през годините, е стигмата. Обществото, стига да не му е в къщата, единодушно осъжда наркоманите и не допуска дори, че зависимостта е заболяване и те се нуждаят от лечение.“

Въпреки пропуските на държавата в борбата със зависимостите, хора като Камелия, отдадени на тази кауза смятат, че

превенцията е най-важна и не спират да информират и образоват младите хора, за да правят точни и правилни избори в живота си. Тя смята, че ако всеки ден помага дори само на един младеж, е свършила добра работа.

„Когато съм дала надежда на някого, помогнала съм и виждам искра в очите на хората, това ме зарежда, мотивира и ми дава сили да продължа с тази нелесна задача – борбата с наркотиците и употребата на психоактивни вещества сред младежите.“

Камелия Иванова не пропуска да изкаже благодарността и признателността си към преподавателите за образованието, което получава:

„Благодаря на преподавателите от катедра „Социални дейности“, които ме подготвиха както теоретично, така и практически. Със своя професионализъм и компетентности ме съветваха и насочваха, за да стартирам професионалния си път.“

